

чина да го мачка. Той, кое отъ страхъ, кое отъ болѣсть наченѣ да выка, колкото го држише гласъ. Сички-ты тогава ся затекохѫ изъ кръмѫтѫ къмъ ко-чинѣтѫ, и едва мъ го издѣрпахѫ мечка-рити, все кръви и одрасканъ отъ остры-ти нектѣ на свирепия звѣръ, та го прѣ-дадохѫ на сѫдилището:

Който отива да прави зло, налѣтва на по-голъмо зло. Който отива за чу-жедѫ вѣликъ, самъ остриганъ ся враща. Кой каквото прави, такво ще намъри.

СЪВѢСТЬ-ТА.

Единъ человѣкъ поиска отъ съсѣда си малко *тютюнъ*. Той си брѣква въ джеба, и изважда да му дава пъленъ кривачъ. На утрѣ-то человѣкътъ идяше пакъ и носяше единъ четвърть талиръ, който бѣше намѣрилъ въ *тютюна*, за да му го върне. И когато нѣколцина го съвѣ-тувахѫ да му го недава, той си тури рѣкѫтѫ на сърдцето, и имъ рече: Тука